

Temps Ordinari - Vint-i-tresè diumenge

[Is 35, 4-7a](#)

[Jm 2, 1-5](#)

[Mc 7, 31-37](#)

1- *L'Evangelí ens parla d'un sord que a penes sabia parlar. És trist ser sord. Una persona que no hi sent, viu més aïllada encara que un cec. Té molt poca comunicació amb les persones que l'envolten. Està molt desconnectada d'aquells que l'envolten. No sap de què parlen. A l'Esclatúra, la sordesa sempre simbolitza la duresa de cor davant les crides i la gràcia de Déu. Per això convé recordar que hi ha hagut un moment de la nostra vida en què cadascun de nosaltres ha mantingut l'oïda oberta a la crida de Déu. Si no hagués estat així, nosaltres avui no seríem cristians. Ens podríem preguntar, però, si ens mantenim oberts a les crides que Déu ens va fent o si, amb el temps, ens hem anat tancant. Si fos això darrer, m'aniria empobrint espiritualment. Em quedaria raquític. Seria llàstima perquè significaria que estic anant endarrere en la meua vida. M'estic obrint o m'estic tancant? 2- *Fixem-nos en una cosa: els miracles, a l'evangelí, sempre tenen un sentit simbòlic que va més enllà de la simple materialitat del fet que es narra. Són "signes", que demostren que Jesús és el Salvador anunciat pels Profetes. Amb aquesta curació del sord-mut, se'ns volia indicar que Jesús és Aquell que ve a destapar la nostra oïda interna i fer-nos així capaços d'obrir-nos a la veritat de Déu. En tenim necessitat d'això. Perquè tots correm el perill de tancar-nos en nosaltres mateixos i d'orientar la nostra vida d'acord amb la nostra pròpia llum, que és molt feble, i d'acord amb els nostres propis criteris que són molt curts, molt egoistes. Cal, sobretot durant l'eucaristia, que ens esforcem per posar-nos en contacte amb Jesús, perquè obri la nostra oïda interior i faci que la seva veritat ens penetri a fons i transformi els nostres cors. Ens esforcem per fer-ho? 3- *Una altra cosa important que ens diu l'evangelí d'avui, és que aquell home, un cop curat, comença a parlar "perfectament", perquè entenguem que quan una persona s'obre a la veritat de Jesús, millora de manera radical la seva manera de comunicar-se amb els altres. Les seves paraules ja no seran portadores de tristesa, ni de desunió o de foscor o de rancúnia, sinó portadores d'amistat, de joia, de pau, de llum ... De vegades se sol dir: "Les paraules se les emporta el vent". Però això no és del tot cert. Les nostres paraules penetren en el cor d'aquells que escolten i, allà dins, són llavor de sentiments. Que poden ser bons o dolents, positius o negatius. És a dir, que poden salvar o poden enfonsar la persona. Què sembro en el cor d'aquells que m'escolten? 4- *Finalment, la curació del sord-mut és també signe d'una altra realitat que ens toca molt de prop: ens fa veure que entre nosaltres hi ha poc diàleg. Almenys diàleg autèntic. Jesús vol, i ell ho fa possible, que les persones siguem capaces de comunicar-nos amb sinceritat i cordialitat. Cada persona és un misteri que amaga en el seu cor unes riqueses immenses que Déu mateix hi ha posat. Quantes riqueses queden enterrades i es perden per una deficient comunicació entre les persones! Quina pèrdua més gran! Jesús vol que hi hagi un autèntic diàleg, especialment a nivell familiar: entre marit i muller i entre pares i fills. Perquè la comunicació sincera i amable enriqueix, acosta les persones i fomenta la unió i l'estimació. I això és fer realitat entre nosaltres la salvació de Jesús. Si tenim poca comunicació, és potser perquè ens manca el diàleg essencial: el que hi ha d'haver entre Déu i nosaltres. És a dir, perquè preguem poc. I, sense pregària, la nostra comunicació és pobra. No enriqueix els altres perquè estem buits per dins. I, fins i tot, pot arribar a fer mal. 5- *L'evangelí acaba amb aquelles paraules tan significatives que deia la gent parlant de Jesús: "Tot ho ha fet bé". Tant debò que, en arribar al terme de la nostra vida, se'ns pogués fer a tots nosaltres aquest elogi: "Tot ho ha fet bé". No es tracta pas de fer coses extraordinàries, sinó de fer bé les mil petites coses de cada dia. "Fer bé", vol dir fer-les amb amor: fer-les perquè volem ajudar els altres, perquè volem ser un nou Jesús, enmig del nostre món. Som conscients que si ens obrim a Déu, també ens obrirem als altres, i tot ho farem bé? Reflexionem-hi. Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del P. Lluís Armengol i Bernils (Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre "El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B." Editorial Claret, 2005*****

ETIQUETES

SORDESA COMUNICACIÓ BONDAT CONVERSIÓ MIRACLE MIRACLES